

Autor: Radim Lhoták

Bude znít asi tvrdě sluchu současného člověka, když řeknu, že je to právě on, kdo ztratil smysl pro rodinu a její společenskou funkci. Každý z nás přece alespoň ve buskrytu duše touží po láskyplném vztahu s ženou, jehož plodem budou společné děti a harmonická rodina. Láskou a početím dětí ovšem není úloha rodiny naplněna, nýbrž je to její pouhý začátek. Potřeba rodiny provází člověka celé věky a její tradiční model si nikdo v minulosti nedovolil zpochybňovat. Když říkám tradiční, mám na mysli funkční řád rodinné pospolitosti, který vyplynul z objektivní zkušenosti generací a odráží poznání, jaké rodinné uspořádání posiluje obec i národ. Zdravý model rodiny musí vytvářet podmínky pro výchovu nové generace, aby byla schopna převzít a dále upevňovat hodnoty člověka i života vytvořené generacemi jejích předků. Nutno poznamenat, že v naprosté většině známých kultur a civilizací se jednalo o model patriarchální. Evropskou civilizaci nevyjímaje. Principy patriarchální rodiny rovněž převzala do svého kánonu všechna civilizovaná náboženství jako Boží zákon.

Rodina je základ státu. Toto heslo opakovaly i komunistické režimy, přestože jejich představa o pokroku k nové a lepší společnosti byla více než revoluční a bourala všechny kulturní tradice minulosti. Nelze přehlédnout, že právě rozumářské, mechanistické a konstruktivistické pojetí vývoje lidstva přivedlo socialismus k vytvoření nefunkčních mezilidských vztahů a tím také ke krachu. Zrušením všech tradic totiž každá revoluční ideologie rezignuje na jediný objektivní zřetel v pohledu na lidskou společnost. Oním objektivistickým názorem byla, je a vždy bude zkušenost minulých generací o tom, kam vedl ten či onen způsob lidské pospolitosti a její organizace. Žijeme v době špatných zkušeností z nedávných pokusů o lepší zítřky a nevěříme žádné vizi nové společnosti, která by jen z dálky zaváněla utopismem či univerzální ideologií. Přesto existuje a naplno žije jedna ideologie, která má znaky totalitního znásilňování mínění i života lidí a aspiruje na převýchovu člověka jako naprogramované součástky nového pořádku silou zaslepenější, než byly všechny dosavadní Utopie. Mluvím o totalitní ideologii feminismu a jejích metodách genderové proměny lidské populace.

Nejhorším dopadem feminismu je rozklad tradiční rodiny, chce se spíše říci rozklad rodiny vůbec. Je až neuvěřitelné, nakolik se současný svět nezajímá o příčiny tak drtivého společenského úpadku, jehož důsledkem jsou trpící děti ve stavu bezradnosti a postrádající zázemí rodiny, která by jim byla schopná dát výchovu i orientaci v našem odcizeném světě. Nechtějme vše svádět na odcizení samo jako na evoluční fenomén doby. Právě úpadek rodiny je jeho hlavním živným zdrojem. Rád bych se proto dotkl několika tezemi tohoto tabuizovaného tématu a přispěl k rozpoutání seriózní diskuse, která by správně a bez ostychu označila varovné symptomy a pokusila se najít terapii pro globální onemocnění naší civilizace. Zaměřím se přitom na problémy, které mají podle mne s vymezeným tématem přímou či úzkou souvislost.

Rovné příležitosti

Otázka příležitosti každého člověka ve společnosti je dána mírou její svobody. Svobodná je

taková společnost, v níž každý jedinec, skupina či společenství má možnost sledovat své vlastní cíle a usilovat o jejich naplnění podle vlastní vůle a přesvědčení. Při tom dbá o obecně přijatá pravidla lidského jednání, jimiž není omezována svoboda jiných subjektů ve společnosti. Jde o taková jednání, která mohou v kontextu společenské interakce vyvolávat spolehlivá očekávání v souladu s obecně uznávanými principy důvěryhodnosti, zásadovosti, spravedlivosti a čestného chování. Pouze abstraktní principy takových pravidel jednání je možné zakotvit v zákonech.

Jsou-li přijaté principy zároveň soustavou hodnotových kritérií morálního vědomí ve společnosti, je zcela nesmyslné tyto hodnoty rozlišovat z pohledu pohlaví či etnické příslušnosti. Morální kodex svobodné společnosti je platný pro všechny lidi bez rozdílu pohlaví a jako takový zajišťuje stejné příležitosti pro muže i pro ženy.

Zcela jiná situace nastane, pokud tytéž zásady rovnoprávnosti budeme chtít aplikovat do soukromé sféry či do organizace zájmových skupin vzniklých na základě svobodné vůle jejich členů. Mezi takové skupiny patří soukromé podnikatelské společnosti, ale také rodiny. Jedná se o dobrovolná sdružení podléhající vnitřním pravidlům jednání, jejichž smyslem je dosáhnout společného cíle. Patří k zásadám svobodné společnosti, že do vnitřních otázek takových skupin nezasahuje, pokud jejich chování navenek respektuje pravidla platná pro chování všech společenských subjektů bez rozdílu. Narušení této zásady by totiž znamenalo znemožnit lidem účinně spolupracovat a pomáhat si při uskutečňování svých představ o vlastní životní cestě.

Takovým zásahem do svobod občanů je zahrnutí genderových studií do vládních programů a jejich mocenské prosazování prostřednictvím zákonů. Nařizovat rovnost a rovné příležitosti do vnitřní organizace soukromých či zájmových skupin, určovat mocí chování lidí k sobě navzájem v soukromí a v rodinném životě, znamená nejhlubší zásah do svobody člověka a jeho práva na sebeurčení. Uvnitř soukromé sféry přirozeně vzniká nerovnost v uplatňování práv mužů a žen v takovém smyslu i rozsahu, jak to odpovídá dohodnuté hierarchii, potřebě, cítění i kultuře těchto lidí, aby nebyla narušena vzájemná důvěra, funkční role a naplňování základních potřeb soužití obou pohlaví. V daném smyslu má potom nedotknutelnost soukromí člověka a rodiny přednost před veřejným zájmem a jakýmkoliv ideologiemi s ním spojenými.

Rovné příležitosti znamenají stejné výchozí možnosti pro každého člověka, nikoliv rovnostářství ve výsledku. Protisměrný výklad musí mít negativní dopad na motivaci lidskou i ekonomickou a v důsledku ohrozí demokratické fungování společnosti. Je třeba obnovit morální kodex společnosti v duchu osvědčených tradic evropské kultury a demokracie. Evropskou unií podporovaný gender mainstreaming (GeM), jehož obsahem je násilné a vykonstruované sociální inženýrství, má však opačný smysl. Obnově morálních zásad a dodržování zákonnosti ve prospěch spravedlnosti proto v kontrastu proti všem genderovým studiím prospěje pěstování typicky mužných vlastností člověka jako je síla, čestnost, zásadovost a statečnost. Takové vlastnosti nelze nahrazovat hodnotami nižšího řádu, jako je soucit, empatie, sebeláska a benevolence k lidským slabostem. V této souvislosti je myslím nutné striktně odmítnout jakékoliv antidiskriminační zákony či zavádění zastupitelských kvót do orgánů veřejného i soukromého života. Namísto nich by měly být samozřejmostí

promyšlené projekty pomoci slabším a problémovým skupinám s důrazem na specifičnost každého případu zvlášť. Každý člověk má právo jednat podle svého vlastního zájmu a schopností před rozbujelým právem veřejným.

Tradiční rodina

Vše, čeho dosáhla a co vytvořila naše civilizace, vzešlo ze společnosti založené na patriarchální rodině, na síle muže a moudrosti spravedlivého otce. Tisíce let známé historie a tradice prověřily patriarchální rodinu jako jedinou správnou alternativu. Všechny ostatní pokusy se ukázaly scestnými, neměly šanci na úspěch a po právu zanikly. Současnost, jakoby trpěla ztrátou paměti, podléhá nákaze feminismu a ničí morální i funkční základ celistvé rodiny.

Tradiční rodinu v čele s otcem (patriarchou) přijala i všechna civilizovaná náboženství jako boží zákon. Tento zákon je reálně vymáhán a jeho porušení trestáno, a to především úpadkem společnosti a utrpením dalších generací. Pouze návrat tradičních hodnot a funkčního uspořádání rodiny povede k nápravě poškozených vztahů v rodině, k vyrovnání rozkolu mezi mužem a ženou, a k obnovení společenské funkce rodiny jako záštity lidskosti a výchovy budoucích generací. Tradiční rodina je dnes vystavena útokům ze všech stran a chybí jí společenská i politická podpora. Rozbíjením tradičních rodinných hodnot ztrácejí děti právo na oba rodiče a rodinné zázemí, které jedině jim může dát odpovídající podmínky zdravého rozvoje.

Současný trend výchovy dětí jedním rodičem, v převážné míře matkou, vede k patologickému vývoji dětí jak v psychické tak v sociální rovině, protože postrádá oba důležité vzory, mužský i ženský, ve vzájemném souladu. Pro návrat celistvé rodiny je důležitá podpora muže jako odpovědné hlavy rodiny. Bylo by proto správné znovu povolat muže k úloze budování obce a starostlivosti o morální stav společnosti, k níž budou vychovávat své děti a vést svoje manželky. Jen tak může být obnovena vážnost svazku manželského a jeho společenská funkce nadřazená pouhému partnerství muže a ženy.

Je rovněž na místě se kriticky zamyslet nad významem feministkami proklamovaného aktivního otcovství ve smyslu zástupnické role matky a otce v roli chůvy, včetně násilného rozdělování kompetencí v rodině systémem půl na půl. Taková koncepce nemůže naplnit požadavek vůdčího principu v rodině, za který by měl být primárně odpovědný otec coby hlava rodiny. Pouze patriarchální řád měl úctu i ohled k mateřství a k pečovatelské úloze matky v rámci nezastupitelných rolí muže a ženy v rodině. Jsem přesvědčen, že alarmující nárůst domácího násilí souvisí s absencí právě vůdčího principu v rodině. Proto jako jediný účinný nástroj k nápravě vidím obnovení respektu žen, mužů i celé společnosti k hodnotám tradiční rodiny. Toho však nelze dosáhnout represemi ani konstruktivistickými zásahy státu do rodinné pospolitosti, nýbrž vedením mladých mužů k ctnostem a odkryváním správných morálních zásad řádného a kulturního člověka.

Tradiční hodnoty

Naše civilizace vychází z myšlení, tradic a hodnot helénské kultury a křesťanské morálky vyjádřené vývojem evropské duchovnosti. Základním kamenem i spojujícím principem lidského vědomí v evropském prostoru je rozum a úcta k pravdě, jinými slovy objektivita zakotvená v přírodě. V zákonech přírody hledá Evropan poučení i řád totožný s dokonalým uspořádáním celku (kosmos), který zůstává vždy nadřazen lidskému jednání. Odhalováním řádu přírody a názorem do jeho tajuplných souvislostí se člověk stává uvědomělou součástí universa. Toto uvědomění však nemá a nikdy nemělo svévolný obsah. Všechny domyšlivé spekulace o lidských možnostech a charakteru lidskosti přesahující ověřený kontext zřejmé zkušenosti jsou považovány za bezbožnou zlovůli a pýchu, která musí být potrestána.

Evropa vždy toužila po svobodě člověka a pro tuto svobodu obětovala mnoho. Evropská duchovnost očekává morálně vyspělého jedince, který je této svobody hoden. Za takového jedince bojuje a obětuje všechny síly, přitom hlavní zřetel upíná na jeho výchovu. Proto tradiční hodnoty evropské civilizace vycházejí z člověka vnitřně vybudovaného, nikoliv pouze vyrostlého z náruče matek. Evropská kultura požaduje člověka usilujícího o nejvyšší ctnosti, mezi něž patří především rozumnost, statečnost, uměřenost a spravedlivost. Evropská společnost má ve štítu vzdělanost a úctu k myšlenkovému dědictví svých předků.

Neměli bychom proto přihlížet k novodobému zpochybňování podstaty lidského vědění založeného v tradici, filosofii, historii a v objektivistickém náhledu přírodní celistvosti. Nelze se smířit se subjektivistickými, účelovými a spekulativními směry myšlení, jimiž se vše, co bylo dosud považováno za platné a rozvíjeno s nejvyšší obezřetností, obrací naruby a s dětskou naivitou ničí jako přežitky minulosti.

Zachování tradičních hodnot evropské kultury můžeme spojovat se zachováním samotné euroatlantické civilizace, proto bude nanejvýš vhodné uvědomit si v plném dosahu význam následujících tezí:

Hlavním kritériem dobra a zla je morální kodex společnosti, který musí vycházet s dlouhodobě platných etických principů vybudovaných na základech racionální filosofie a křesťanské kultury.

Nejvyšší hodnotou člověka je rozum a objektivní poznání.

Nelze zavádět a nastolovat jako platný životní princip nic, co nebylo dříve ověřeno zkušeností získanou generacemi předků.

Každý člověk má právo na sebeurčení v kontinuitě s kulturním i myšlenkovým dědictvím minulosti.

Každý člověk má morální povinnost dbát o rozvoj duchovnosti sebe i svých bližních s převahou rozumu nad fyzickými a materiálními potřebami. Každý člověk nese odpovědnost za vlastní život a nikdo nemá právo mu přikazovat, jaký cíl si v životě zvolí.

Podstata lidské přirozenosti je zakotvena v přírodě a nikoliv v sociálních vztazích a normách. Člověk má od přírody dány předpoklady být rozumný a ušlechtilý. Pokud ponižuje či neuznává tyto své hlavní vklady lidskosti, upadá na úroveň zvířete a jako zvíře bude žít.

Morální a kulturní pravidla lidského chování jsou dána dlouhodobým vývojem a musejí být přijata převažující většinou společnosti. Mohou se dále rozvíjet pouze v rámci spontánního řádu, jímž musí být každá přijatá společenská norma prověřena zkušeností jako přínosná a nenarušující dosavadní kontinuitu hodnotových pilířů ve společnosti.

Je zcela nepřijatelné diktovat takové normy chování, které vycházejí z pseudovědeckých spekulací a z ideologických záměrů stranických skupin či mocenských lobby. Každá vláda se naopak musí přizpůsobit veřejnému mínění a morálnímu stavu společnosti. Pouze o růst morální vyspělosti lidí má právo i povinnost usilovat.

Soužití mezi lidmi je dáno etickými normami a společným zájmem o vlastní budoucnost. Tam, kde chybí morální shoda a porozumění principům společné existence, jsou normy tohoto soužití možné a vymahatelné pouze na základě smlouvy vyjadřující společnou vůli všech zúčastněných stran.

Žádná skupina ani menšina nemá právo, aby jí zákon zajišťoval nadstandardní existenční podmínky.

Základním kamenem evropské civilizace je patriarchální rodina, v níž je zajištěna převaha rozumu a cti nad žádostivostí a sobectvím.

Kultivace vztahů mezi pohlavími

Vtáh mezi pohlavími je třeba nazírat ze tří pohledů trojjednosti člověka. Nejnižší částí člověka je tělo a jeho fyzická stránka. Vztah mezi pohlavími je na této úrovni řízen pudy, touhami a žádostmi danými od přírody. Na fyzické úrovni vztahu muže a ženy není co kultivovat, nýbrž vždy musí jít o hledání míry, nakolik má být tato složka vztahu omezena ve své důležitosti a vlivu na soužití, přičemž tento vliv by měl být co nejslabší.

Druhá část člověka souvisí s jeho míněním a podvědomím získanými na základě bezprostřední životní zkušenosti jako mimovolný odraz stavu okolního světa. Pouze tato část podléhá genderové manipulaci a je výrazem sociálních i hodnotových stereotypů ve společnosti. Je z větší části podmíněná a vyjadřuje závislost člověka na materiálním světě. Jako osvojená složka lidského jednání potom ovlivňuje vztah mezi pohlavími podle míry vzájemné tolerance a snášenlivosti. Kultivace podvědomé a mimovolné složky vztahu je tedy možná pěstováním tolerance a empatie s vnitřním založením partnera.

Třetí a nejdůležitější část lidské osobnosti je vůle a rozum. Jde o vůdčí část člověka, která určuje samou podstatu lidství a hodnotu člověka. Rozum ve spojení s vůlí omezuje ostatní dvě lidské části a drží je ve stavu uměřenosti tak, aby nenabývaly vrchu při rozhodování a jednání člověka. Je tedy zřejmé, že kultivace vztahů mezi pohlavími je závislá právě na této vůdčí části, s níž člověk seznává, co je smyslem, cílem i náplní jeho vztahu. Pouze náležitá vláda rozumu a vůle mohou být důvodem k oběti ve prospěch lásky a vzájemnosti dvou pohlaví, pouze tyto mohutnosti vyjadřují lidskou duši, s níž je člověk schopen směřovat své sobectví za smysluplné pokračování rodu prostřednictvím vlastních potomků i za tvorbu kulturních statků obce a celé společnosti.

Kultivace vztahů mezi pohlavími je především závislá na morálním vědomí každého člověka, na jeho sebevýchově k lidskosti a k rozumnosti. Proto vždy byla vyžadována především od mužů a určována jejich působením na přirozenou převahu podvědomých sklonů a citů v povaze žen. Role ženy a muže se navzájem doplňují. Je nesmyslné tyto rozdíly stírat nebo násilně potlačovat. Naopak jejich rozvíjení obohacuje vztahy i život sám. Cílem dnes samozřejmě není bojovat proti ženám, ale podporovat vzájemnou úctu, toleranci a porozumění v souladu s přirozeným posláním obou pohlaví.

Zákonné normy

Smyslem zákonů je vymáhání spravedlnosti. Zákony mají být vyjádřením takových abstraktních pravidel jednání, aby každý člověk měl právo svobodně usilovat o své životní cíle a nebyl přitom omezován cizí mocí. Jde o pravidla, která lidem zajišťují jistotu jejich očekávání v souladu s morálním vědomím společnosti.

Základním cílem i smyslem života člověka je blaho a udržitelnost jeho rodiny. Proto by zákony

měly podporovat funkci celistvé rodiny. Současná soudní praxe však působí přesně opačně. Zavádí vyživovací povinnost vůči rodiči, který rodinu ztratil, aniž by zkoumala otázku zavinění a vyváženost následného vztahu. I v případě zavrženého rodiče, a v naprosté většině případů se jedná o otce, vynucuje nespravedlivou oběť vůči odcizeným potomkům, a to dokonce pod trestním postihem. Tak dělá z muže otroka, který musí sloužit cizímu pánu, aniž by byl naplněn smysl jeho oběti. Tím pánem je bývalá manželka, pro níž rozvod je výhodou i satisfakcí za její nenaplněné a často naivní představy o partnerském soužití. Smysl rodiny a zájem dětí zůstává až úplně pod povrchem neukojených zistných a sobeckých žádostí.

Se zděšením sleduji nespravedlivé perzekuce otců, při nichž soudní moc jde za hranice lidskosti a msty na nevinných obětech zničených rodin, když zavrženým otcům svévolně přikazuje výživné vycházející z fiktivních příjmů, jakých ve skutečnosti nebylo dosaženo. Často na léta zpětně, čímž z muže udělá hanebného dlužníka i přesto, že si dosud svoje výživné řádně platil. Takový postup nelze ospravedlňovat zájmem dítěte, protože zájmem dítěte je mít oba rodiče a žít v celistvé rodině. Hmotné zajištění matek bez toho, aniž by se snažily být dobrými matkami a řádnými manželkami, navíc na úkor otců, znamená vytváření podmínek pro jejich neodpovědnost, bezohlednost a rozvratný postoj k rodině.

Při rozvahách nad novou definicí zákona o rodině by proto mělo být snahou zákonodárců, aby došlo k nápravě dosavadního feministického naladění soudů při rozvodových a opatrovnických řízeních. Soudní moc by měla mít především na zřeteli to, co se od ní právem očekává: Péči o rodinu a spravedlivý proces tam, kde rodina přestala plnit svoji funkci. Její hlavní úlohou by mělo být účinné zamezování podvodnému vydírání rodičů ze strany dětí a zneužívání zákona v rozporu s dobrými mravy.

Snad nebude pro čtenáře příliš nudné, když se před závěrem zamyslím i nad praktickým uskutečňováním funkce justice při její péči o rodinu a předložím pár pravidel ke zvážení:

Soud by měl při rozvodových řízeních zkoumat rozhodné skutečnosti, které byly příčinou nefunkčnosti rodiny, a podle toho upravit poměry mezi rozvedenými manželi. Jde především o otázky viny a důsledky, které je z toho nutno vyvodit.

Pro rozvodové řízení jsou rozhodné především otázky, nakolik muž dostal své úlohy odpovědné hlavy rodiny a žena své role manželky oddané svému muži a přirozeným potřebám svých dětí. Vzorem je při tom tradiční patriarchální rodina.

V případě opatrovnického řízení by měl zákon taxativně stanovit výši výživného se stropem nepřevyšujícím polovinu průměrného platu ve státě a vyměřovanou podle skutečně prokázaných příjmů povinného bez zpětné platnosti. Nelze přijmout jako spravedlivý princip rovného podílu na životní úrovni rodiče, který rozvodem svoji rodinu bez zřejmého zavinění ztratil.

Zákon by měl garantovat zrušení vyživovací povinnosti k plnoletým dětem, které se prokazatelně řádně nepřipravují na své budoucí povolání.

Jako zákonný důvod ke zrušení vyživovací povinnosti by měla být dána skutečnost, kdy zletilé nezaopatřené dítě opakuje vícekrát než jednou libovolný studijní ročník, nebo změnil nastoupenou školu za jinou školu téhož stupně se ztrátou více než jednoho roku studia.

Musí být konečně zrušen §213 – trestný čin zanedbání povinné výživy. Nezaplacené výživné je forma dluhu a v civilizované společnosti je nepřípustné zavírat do vězení pro dluh. Tento paragraf je rovněž v rozporu s listinou základních práv a svobod člověka.

Úloha sdělovacích prostředků

Média v dnešní době dávají prostor pouze úzkému kruhu žen, aby se vyjadřovaly k uvedeným tématům. Ty tak činí pochopitelně ze zaujatého úhlu „ženské otázky“. Takové jednostranné hodnocení stavu dnešní společnosti považuji za zhoubné. Otázky rodiny a vztah muži versus ženy si zaslouží širokou diskusi, která přinese názory jak mužů, tak i žen. Sdělovací prostředky nemohou být nadále odrazem jednostranného vidění světa. Zůstává nenaplněnou úlohou vědeckých týmů z oblasti společenských věd, ale i duchovních složek společnosti, mezi které rozhodně patří náboženské instituce a křesťanské církve, aby s plnou odpovědností prozkoumaly a přinesly objektivní poznatky o přirozené roli obou pohlaví v rodině i ve společnosti. Přitom tradiční dějinná úloha rodiny by měla být prostudována jako první.